

Szejkén találkoztunk Béla bácsival, épp egy faéket kalapált be a fém cső mellé, hogy ne folyjék el a cső mellett a víz.

Nem első alkalom, hogy a forrás karbantartásán munkálkodik, néhány hete barátjával együtt kellett kidugaszolniuk az elfolyó csövet, mert el volt dugulva. Egy rácsot kellene rakni a cső bejáratához, mondja, s már gondolkodik is, miként lehetne megoldani, hogy a sok műanyag hulladék és a papírcímkék, melyek az üvegekről leáznak, ne tudjanak bemenni a csőbe.

A kifolyócső alatti kiesett kövek is foglalkoztatják. Egy papundeklivel kimérte, hogy mekkora a hézag, majd otthon kőből vág flex-szel egy akkorát, s csemperagasztóval beragasztja oda, hogy ne nézzen ki ilyen rondán. Elég gyenge munkát végeztek ezek, mutatja a kővel kirakott kerek forrást, nem szabadna itt szétesen.

Béla bácsi heti rendszerességgel jár ki szejkévéért. Van egy jó étkü kedvese, meséli, akinek

napi egy üveg vizet kell vinnie, mert él-hal ezért a vízért. Szemében szolgálatkészség és öröm ugyanabban a pillanatban.

Eiben Béla nem az egyedüli ember, aki vigyáz a forrásra és környékére. Társait nem ismeri, csak a nyomokat látja. A múltkor valakinek nagyon jó ötlete volt, meséli, mikor a másik cső helyére egy fát vert be. Mi sem ismerjük Béla bácsi konkurenciáit. Fogalmunk sincs, hogy kik azok, csak annyit tudunk, hogy jól eső érzés, mikor szejkévéért megyünk, s nem folyik el a víz a cső mellett, nincs eldugulva a lefolyó és feltelve a forrás, nincsenek szanaszét hajigált palackok, címkék, letört fogantyúk. Sajnos, nem tudunk mindenkinek név szerint gratulálni, de ha már Béla bácsit elcsíptük, tetten értük, akkor hadd jelentsük ki:

Eiben Béla a nap hőse az uh.ro-n.